

han vil gaa ind paa privat Skifte, kan benytte sig af § 8 og forlange offentlig Skifte. Maa det være mig tilladt i Forbindelse hermed at gjøre opmærksom paa, at Skifteretten ifølge § 73 paa Begjæring af de mødende Arvinger skal opfordre ikke mødte myndige Arvinger til at erklære, om de ønske offentlig Skifte. Skifteretten skal altsaa fra Begyndelsen af rette en udtryffeligt Opfordring til de ikke mødte Arvinger om at erklære, hvorvidt de ønske offentlig Skifte; men om end saadanne Arvinger erklære, at de ønske privat Skifte, skal de desuagtet, efter at Arvingerne have begyndt Skiftet i Henhold til § 8, kunne forlange Boet opgjort af Skifteretten. Der er den Forskiel mellem det Tilfælde, som omtales i § 8, og det der omtales i § 4, at der dog er det, som taler for den Arving, der efter § 4 ønsker offentlig Skifte, at han derved kan undgaa Gjældsansvaret, og at de andre Arvinger ogsaa derved blive fri for Gjældsansvaret, saaledes at det altsaa i en vis Henseende ogsaa er til Fordel for dem, at offentlig Skifte finder Sted, men efter § 8 er denne Fordel aldeles ikke tilstede; thi naar Arvingerne først i nogen Tid have skaltet og valtet med Boet, er der ikke Tale om Andet, end at de maa overtage Gjældsansvaret, og det i mange Tilfælde solidarisk, nemlig i de Tilfælde, som ere de almindeligste, at Kreditor har betinget sig dette i Gjælsbrevet. Dernæst er der et andet Tilfælde, hvori der skal være offentlig Skifte, og som er angivet i § 5 b, nemlig naar ved Skiftets Begyndelse nogen af Arvingerne er fraværende udenfor Riget, eller hans Opholdssted ikke vides. Det er mig ikke ganske klart, hvorledes dette skal opfattes. Det er ganske vist den nugældende Regel, men jeg tror ogsaa, at den nugældende Regel er noget uklar. Hvad forstaa man nemlig ved, at der er fraværende Arvinger udenfor Riget eller Arvinger, hvis Opholdssted ikke vides? Der eksisterer en Bestemmelse i vor Lovgivning, nemlig Forordningen af 11te September 1839 § 1, hvor der siges, at Arv skal ikke afsættes til nogen Person eller Arving, naar der ikke foreligger Bevis for, at vedkommende Person ved at overleve Arveladeren har erhvervet Arv. Jeg tillader mig nu at spørge den høitærede Justitsminister, om Meningen med Bestemmelsen i § 5 b er den, at Skifteretten, naar Arvingerne paa Forespørgsel erkende, at der ganske vist har levet en Person — han er maasse reist til Amerika for adskillige Aar siden — som, hvis han nu levede, vilde være Arving, skal siges: Der er altsaa en fraværende Arving, og vi maa som Følge deraf overtage Boet til Behandling, eller om Skifteretten skal siges: Foraa vidt I med god Samvittighed kunne paastaa, at I ikke vide, om den vedkommende Person lever, kan han heller ikke siges at være fraværende Arving, og vi have da ikke Noget med Skiftet at gjøre? Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der efter det Lovforslag om Betaling for

Skifteforretninger, der er blevet os forelagt, skal betales fuldt Skiftegebyr selv i Tilfælde af, at det f. Ex. 14 Dage efter er muligt for Arvingerne at fremlægge Bevis for, at den Person, hvis formodede Tilværelse har fremkaldt offentlig Skifte, er død maasse to Aar før Arveladeren. Naar det siges i § 5 b. om en saadan Person: „eller hans Opholdssted ikke vides“, tror jeg, at man som almindelig Regel kan sige, at, naar det ved en Arveladers Dødsfald ikke vides, hvor en Person har Opholdssted, kan det i alt Fald som almindelig Regel heller ikke vides, om han lever. Jeg vender mig dernæst til den Distinktion, der i Lovforslaget er gjort mellem de Boer, hvori Arvingerne ikke have vedgaaet Arv og Gjæld, og de Boer, hvori de have vedgaaet Arv og Gjæld. Dette fremtræder i Lovforslaget som en Hoveddistinktion; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at dette er en væsentlig Forandring, i alt Fald i Formen, imod hvad der hidtil har fundet Sted. Nu skjelnes der imellem solvente Dødsboer og insolvente Dødsboer, og denne Adskillelse har navnlig faaet et væsentligt Udtryk i Loven af 30te December 1858, som, hvis jeg ikke feiler, endnu maa gjælde for insolvente Dødsboer. Ved et solvent Dødsbo maa man vel nærmest forstaa saadanne, om hvilke Skifteretten fra Begyndelsen af tror at kunne skjønne, at det er solvent, og naar man ser paa de forskellige Bestemmelser i Lovforslaget, forekommer det mig virkelig, at Hoveddistinktionen er den, om et Bo fra Begyndelsen af kan skjønnes at være solvent eller ikke, medens den Hoveddistinktion, der træder saa skarpt frem navnlig i Overkrifterne over Kapitel 3 og 4, ikke er den væsentlige, uagtet jeg skal erkende, at den i flere Henseende vil komme til Anvendelse. Naar de Herrer saaledes ville se paa § 19, ville de finde, at deri siges: „Naar Arv og Gjæld ikke vedgaaes, ere Kreditorerne stemmeberettigede i Boets Unliggønder saalange, indtil de ere fyldbestgjorte, eller det tydelig viser sig, at de ville blive det til rette Forfaldstid. Fra dette Tidspunkt af blive derimod Arvingerne at anse som dem, der have Raadighed over Boet“. Efter § 24 skal der nu med „Boets videre Behandling forholdes i Reglen paa den Maade, som de mødende Stemmeberettigede“, — og der henvises da her til § 19, — „forenes om“; altsaa, hvis det maa anses for givet, at Boet er solvent, er det Arvingerne, som have Raadighed over Boet; hvis ikke, er det Kreditorerne. Bestemmelsen i Kapitel 4 § 51 om Behandlingen af Dødsboer, i hvilke Arv og Gjæld vedgaaes, er i Virkeligheden ogsaa overensstemmende med § 24 for det Tilfælde, at det fra Begyndelsen af kan skjønnes, at Boet vil være solvent. Hvis man nu imidlertid vil fastholde og mene, at der skal være en saa væsentlig Forskiel mellem den Maade, hvorpaa Boerne behandles efter Kapitel 3, og den Maade, hvorpaa de behandles efter Kapitel 4, forekommer det mig urigtigt at lade Spørgsmaa-